

ת"פ 849/01/12 - מדינת ישראל נגד מ פ, ע ר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 849-01-12 מדינת ישראל נ' פ ואח'
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל	בעניין:
	נגד	
	1. מ פ	
	ע"י ב"כ עו"ד שרון בן צבי	
	3. ע ר	
הנאשמים	ע"י ב"כ עו"ד גיל דחוח	

הכרעת דין

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס לנאשם 1 עבירה של התנכלות מינית לאדם - על פי סעיף 5(ב) + 3(ב) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998 (להלן: "**החוק למניעת הטרדה מינית**") לנאשם 2 עבירה של הטרדה מינית - על פי סעיף 5(א)+3(א)(4)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית.

על פי המתואר בחלק הכללי לעובדות כתב האישום, עבדה, בתקופה הרלוונטית, ר.מ. (להלן: "**המתלוננת**"), כמנהלת מכירות של המגזר הערבי בחברת ט ברחוב *** ברמת גן (להלן: "**החברה**"), שעה שנאשם 1 שימש כמנהל החברה ונאשם 2 מילא את תפקיד מנהל הפיתוח העסקי בחברה.

על פי עובדות האישום הראשון, המיוחס לנאשם 2 בלבד, במהלך שלושה חודשים עובר לתאריך 6.5.10, במספר הזדמנויות, במועדים מדויקים שאינם ידועים למאשימה, בחברה, הטריד נאשם 2 מינית את המתלוננת בכך שנהג לפנות אליה בהתייחסויות חוזרות, המתמקדות במיניותה, בזו הלשון: "איזה גוף, לא יאומן שעד עכשיו לא שכבו איתך", "את בטוחה שהם אמיתיים?" (הכוונה לחזה), כאשר המתלוננת מראה לנאשם 2 כי אין היא מעוניינת בהתייחסויות האמורות ומבקשת ממנו לחדול מאמירותיו.

בתאריך 3.5.10 הטריד נאשם 2 את המתלוננת, בפנותו אליה בצורה מבזה או משפילה ביחס למינה או מיניותה, בכך שאמר לה: "המשקיעים נפגשים איתך רק בכדי לצפות בחזה שלך".

בתגובה לאמור אמרה המתלוננת לנאשם 2 כי היא מקצוענית מספיק ונאשם 2 ענה וצחק: "אני מתאר לעצמי שאת מספיק מקצוענית".

בהמשך לאותן הנסיבות, גרר נאשם 2 את כסאו בסמוך לכיסא המתלוננת, התקרב לחזה, ומשביקשה ממנו להתרחק השיב: "הפרופיל שלך מכאן יפה".

בהמשך לאמור, משהרחיקה אותו המתלוננת באמצעות רגלה וביקשה כי ישמור מרחק של לפחות 30 ס"מ ביניהם, הביט נאשם 2 לכיוון איבר מינו, סימן באמצעות ידו לכיוון חזה המתלוננת ואמר: "אם את רוצה שהוא יגיע ל- 30 ס"מ, הוא יגיע, אל תפחדי ממנו, את רוצה שאתאר לך אותו?", תוך שהוא מלווה דבריו במבט לעבר איבר מינו.

על פי עובדות האישום השני, בהמשך לעובדות המתוארות באישום הראשון, בתאריך 6.5.10 פנתה המתלוננת לנאשם 1 והתלוננה בפניו על התנהגותו של נאשם 2 כלפיה.

בתגובה לאמור, זימן נאשם 1 את המתלוננת ואת נאשם 2 לשיחה בפניו. במהלך השיחה, דרש נאשם 1 מנאשם 2 להתנצל בפני המתלוננת, אך משזו לא הסתפקה בהתנצלות, אמר לה נאשם 1 כי הוא נותן את מלוא הגיבוי לנאשם 2 כי אינו סבור שהטרידה.

משגילתה המתלוננת אוזנו כי בכוונתה לפנות למשטרה וזו זכותה, השיב נאשם 1 כי אין לה זכויות כי פתר את העניין כאן ועכשיו וכי הוא לא ייתן לה לעשות סנקציות בחברה.

בהמשך לאמור, משיצאה המתלוננת ממושרדו, יצא נאשם 1 אחריה והורה למנהלת המשרד, א ד (להלן: "א"), לחסום בפני המתלוננת את כל הגישות למחשבי החברה שכן המתלוננת אינה עובדת בחברה יותר.

2. בדיון שהתקיים בתאריך 9.1.13 השיבו הנאשמים למיוחס להם בכתב האישום.

ביחס לאישום הראשון:

נאשם 2 אישר כי עבד עם המתלוננת בחברה, אך טען כי לא הייתה כל נגיעה מקצועית בינו לבין המתלוננת בתחומי עבודתם, הוא היה מנהל פיתוח עסקי בחברה והמתלוננת מנהלת מכירות של המגזר הערבי.

לטענתו, עובר לאישום הראשון, פנתה אליו המתלוננת בשאלות מקצועיות וכן בהצעה לקשרו עם לקוח ששייך לתחום אחריותה בחברה והנאשם נאות להצעתה והסכים לשיבת עבודה עמה.

בהמשך, בתאריך 3.5.10 נכנסה המתלוננת לחדרו של הנאשם ללא כל סיבה והחל ביניהם דין ודברים יזום מצד המתלוננת שדרשה ממנו שיתרחק ממנה 30 ס"מ לפחות.

הנאשם הכחיש כי גרר את כיסא המתלוננת וכן את האמירות המיוחסות לו באישום. לטענתו הדברים לא נאמרו ובוודאי שלא באופן שבו הוצגו בכתב האישום ובנוסחם.

הנאשם הודה כי אכן, בעודו יושב על כסאו הסתכל על ידיו וסימן בשתי ידיו מרחק של 30 ס"מ, אך, לטענתו, לא היה בכך שום דבר בעל היבט מיני או התייחסות לאיבר מינו, כטענת המתלוננת.

כרקע למיוחס לו בכתב האישום, טען נאשם 2 כי בתאריך 1.5.10 החלה לעבוד בחברה עובדת בשם ק ז (להלן: "ז"), לה ולמתלוננת היכרות מוקדמת מחברה אחרת בה עבדו יחדיו, בתפקיד בדרג דומה. בתקופה זו המתלוננת רצתה קידום בעבודה ומאוד לא אהבה, בלשון המעטה, את העובדה שק הפכה להיות המנהלת הישירה שלה

ונראה כי היא חשה באותה תקופה שהאדמה בוערת בכל הקשור למקום עבודתה.

ביחס לאישום השני: טען נאשם 2 כי נאשם 1 קרא לו בתאריך 3.5.10 לחדרו והציג בפניו את טענותיה של המתלוננת, כפי שהן עולות מסעיף 5 באישום הראשון - על תגובתו לבקשת המתלוננת, כביכול, שלא יתקרב אליה למרחק של פחות מ-30 ס"מ - אך יתר טענותיה, המפורטות באישום הראשון, לא הועלו בפניו באותה פגישה. בשיחה זו הסביר, לדבריו, כי ככל הנראה קרתה אי הבנה, שכן לא הייתה לו כל כוונה מינית וכי לא חפץ לפגוע במתלוננת. יחד עם זאת, לבקשת נאשם 1, התנצל בפני המתלוננת אם דבריו פגעו בה והבהיר כי לא יצור עמה קשר מעתה ואילך.

במעמד הדיון שהתקיים בתאריך 9.1.13 השיב אף **נאשם 1** למיוחס לו.

באשר **לחלק הכללי** אישר נאשם 1 את הדברים וביחס **לאישום הראשון** טען כי אינו קשור אליו.

בנוגע לאישום השני:

נאשם 1 הכחיש כי התנכל למתלוננת וטען כי ביום האמור בכתב האישום פנתה אליו המתלוננת והתלוננה בנוגע להתנהגותו של נאשם 2 כלפיה. כמנהל החברה, שאל את המתלוננת האם יש לה התנגדות שיצרף לשיחה גם את נאשם 2. המתלוננת נעתרה לבקשתו ולפיכך זימן לחדרו את נאשם 2.

על שהתרחש באותה פגישה רשם, לטענתו, פרוטוקול בזמן אמת, מבלי להביע את עמדתו, שכן אין זה מתפקידו להכריע בין הגרסאות.

בשלב מסוים התפרצה המתלוננת, החלה לאיים, הודיעה כי פנתה לעורך דין ואמרה "אני אקבור אתכם. אני אלך למשטרה, יש לי כבוד". הוא בתגובה ניסה להרגיעה.

בהמשך, כפר נאשם 1 באמירות המיוחסות לו בכתב האישום. לדבריו, הוא נתן למתלוננת את מלוא הגיבוי והיא זו שעזבה את המקום בסערה ובאיומים. הוא לא פיטר אותה ואף לא הורה לפטרה. מהרגע שעזבה המתלוננת את מקום העבודה ניסה ליצור עמה קשר, ללא כל הצלחה.

3. **אין מחלוקת** עם נאשם 1 לפיה במועד הרלוונטי היה מעסיקם של המתלוננת ונאשם 2 ועל כך כי בתאריך הנקוב בכתב האישום התלוננה בפניו המתלוננת על מעשים שביצע נאשם 2 כלפיה והמהווים לתחושתה הטרדה מינית.

המחלוקת סבה על תגובתו של נאשם 1 לתלונתה והאם יש בה משום התנכלות למתלוננת שמקורה בתלונה שהוגשה לפניו, כמעסיקה, על הטרדה מינית שחוותה מנאשם 2.

אין מחלוקת עם נאשם 2 על כך שבתקופה הרלוונטית עבד עם המתלוננת בחברה שבהנהלת נאשם 1 ואף לא על טענתה כי סימן בשתי ידיו מרחק של 30 ס"מ.

המחלוקת סבה סביב טענת המתלוננת על אמירות נוספות שהפנה נאשם 2 כלפיה ואשר נשאו, לטענתה, אופי

מיני ולגבי ההקשר בו סימן הנאשם בידיו 30 ס"מ וטענת המתלוננת כי המעשה היה בעל היבט מיני.

טענה נוספת שיש לתת עליה את הדעת היא האם, כטענת הנאשמים, הרקע להגשת התלונה הינו קבלתה לעבודה של ק ומינויה למנהלת הישירה של המתלוננת, לאחר שהאחרונה חשה מאוימת וחששה שמינויה של ק יוביל לפיטוריה מהחברה.

4. **מטעם המאשימה** העידו המתלוננת, א, ע ד (להלן: "ע"), ניזאר גגדש (להלן: "נ") והוגשו בהסכמה דוחות העימותים שנערכו בין המתלוננת לכל אחד מהנאשמים.

מטעם ההגנה העידו הנאשמים וק, והוגשה בהסכמה הודעתו של ר פ, עובד בחברה ובן דודו של נאשם 1 (להלן: "ר").

5. **המתלוננת** תיארה בעדותה את השתלשלות האירועים מאז התחילה את עבודתה בחברה בפברואר 2010.

לדבריה, בהתחלה התקשורת עם נאשם 2 הייתה מינימלית כאשר נאשם 2 הרבה להחמיא לה באומרו אמירות כגון "**את בחורה יפה**", אך היא לא יחסה לכך משמעות מיוחדת.

בהמשך, נאשם 2 החל להקצין את אמירותיו ואמר משפטים כגון: "**זה אמיתי?**" בהתייחסו לחזה ו"**אני לא מאמין שעוד לא שכבו אתך במגזר**". בתגובה ביקשה ממנו לחדול מאמירות אלה וסיפרה לא, שהייתה הבוסית הישירה שלה, לע, לנ ולר אודות אמירות אלה. במקביל ניסתה להתעלם מקיומו של נאשם 2.

בחודש אפריל התבקשה, לדבריה, לסייע לנאשם 2 בקשר עם לקוח לבנוני דובר ערבית. היא הביעה הסכמתה בהסתייגות שהפגישות יתנהלו בנוכחות צד שלישי ובחדר הישיבות של החברה, שהוא מקום מרכזי ובעל קירות זכוכית. ואכן, בשתי הפגישות שקיימה עם נאשם 2 בחדר הישיבות נכח אדם נוסף אותו תיארה כ"בלונדיני ובעל עיניים ירוקות".

לטענתה, בתאריך 3.5.10 קרא לה נאשם 2 למשרדו על מנת להראות לה אתר אינטרנט שבנה. בעת שנכנסה למשרד ישב שם בחור אמריקאי עם גבו לכיוון דלת הכניסה ונאשם 2 ישב מאחורי אחד משני השולחנות שהיו בחדר. היא ניגשה לשולחן השני במשרד ונשענה עליו.

נאשם 2 התקרב אליה ואמר: "**מכאן הפרופיל שלך מאוד יפה**" כאשר הוא מסתכל מלמטה על החזה שלה.

עוד הוסיף, לדבריה, נאשם 2 ואמר: "**אני חושב שהערבים מתים להיפגש אתך**". בתגובה ענתה לו: "**אני מקצוענית מספיק, תאמין לי**" ונאשם 2 השיב לה בחיוך: "**אני בטוח שאת מקצוענית**". בשלב זה המתלוננת דחפה את כיסאו של נאשם 2 אחורה וביקשה ממנו לשמור על מרחק של לפחות 30 ס"מ ממנה. בתגובה, ענה לה נאשם 2: "**מה 30 ס"מ? אם את רוצה הוא יגיע ל- 30 ס"מ. את רוצה שאראה לך אותו? אל תפחד ממנו**", זאת כאשר הוא מסתכל על איבר מינו ומדגים בידיו מרחק של 30 ס"מ באזור חלציו. בתגובה אמרה לו "**טפו עליך**" ויצאה ממשרדו כאשר היא בוכה. מיד לאחר מכן עזבה את המקום ונסעה לביתה.

למחרת, פנתה לא הממונה עליה, סיפרה לה אודות האירוע וביקשה ממנה לטפל בעניין ולהרחיק את נאשם 2 ממנה. א השיבה כי היא תטפל בכך. למחרת, יומיים לאחר האירוע, ראתה כי העניין לא טופל ולכן פנתה לה, שותפו ובן דודו של נאשם 1 וידעה גם אותו על האירוע. ר הבטיח לה כי יטפל בעניין.

ביום 6.5.10, שלושה ימים לאחר האירוע, הגיעה לעבודה ופגשה את נאשם 2 בשירותים שאמר לה: **"תגידי, מה את כועסת עליי? את לא מדברת איתי?"**. משהבינה כי פניותיה לא ור לא טופלו, פנתה אל נאשם 1 כמנהל החברה וסיפרה לו על האירוע מיום 3.5.10.

לטענת המתלוננת, השיב לה נאשם 1 בתגובה כי הוא **"בטוח שהוא (נאשם 2 - ה.נ.) לא התכוון, זאת הייתה בדיחה"** וקרא לנאשם 2 למשרדו. כשנכנס נאשם 2 למשרד אמר לו נאשם 1 **"ר (המתלוננת - ה.נ.) לא הבינה את הבדיחה שלך נכון, תתנצל וזהו"**. כשעמדה על כך שלא היה מדובר בבדיחה הגיב נאשם 1 בלעג: **"מה את רוצה שאעשה, את רוצה שאתן לו מכות? את רוצה שאפטר אותו?"**. לאחר שהגיבה והבהירה שהיא רק מבקשת שנאשם 2 ירחיק ממנה השיב לה נאשם 1 בכעס: **"אני לא חושב שקרה משהו חשוב, הוא לא הטריד אותך ולא נגע בך, מילים זאת לא הטרדה"**. לכך הגיבה שאם נאשם 2 לא ירחיק ממנה היא תפנה למשטרה. תגובתו של נאשם 1 לא אחרה לבוא: **"לא תלכי לשום מקום. אם יגיע שוטר אני אגן עליו, אני אתן לו גיבוי מלא"**.

בשלב זה, לטענת המתלוננת, יצאה מהחדר, ניגשה לאסוף את חפציה ולעזוב את המקום, תוך שנאשם 1 יוצא אחריה וצועק לה: **"תחסמי את ר מהמערכות. היא מפוטרת, היא באה בשטויות של הטרדה מינית"**, התקרב אליה בעת שעמדה ליד א ואמר: **"את לא תתעסקי איתי. אני קווקזי. אני אתן לו גיבוי"**, נאשם 2 אשר עמד מאחורי נאשם 1 הוסיף ואמר: **"שירתי את המדינה. לא יגעו בי בשביל ערבייה"**.

לדבריה, עזבה את המקום וירדה לאזור החניון. א ועובד אחר בשם ד ירדו אחריה על מנת לדבר איתה ולהרגיעה מאחר והייתה נסערת ובכתה. בהמשך שלח נאשם 1 עובד אמריקאי בחברה בשם ג'יימס כדי לדבר עמה. ג'יימס אמר לה כי נאשם 1 מבקש שהיא תעלה למשרדו בחזרה, אך היא סירבה ונסעה ישר להגיש תלונה במשטרה. לאחר מכן ובמשך יומיים סגרה את מכשיר הטלפון הנייד שלה ולא ענתה כלל לשיחות טלפון.

כשעומתה בחקירתה הנגדית עם הטענה כי רצתה לגרום לפיטוריו של נאשם 2, הכחישה זאת מכל וכל וטענה שכל שביקשה היה להרחיקו ממנה.

המתלוננת דבקה בגרסתה, אותה מסרה לראשונה בתלונתה במשטרה, גם מאוחר יותר במהלך העימותים שנערכו לה עם כל אחד מהנאשמים ולא היה גם בחקירה נגדית צולבת של באי כוח הנאשמים כדי לערערה ולהביאה לסטות מגרסתה.

6. במהלך עדותה של המתלוננת לפני ניכר היה שהיא נרגשת. עדותה הייתה עקבית, קוהרנטית ומלאה תוך תיאור השתלשלות האירועים, מהערות שהעיר לה נאשם 2 אותן פירשה תחילה כמחמיאות ועד אמירות בוטות ומטרידות בהקשר למיניותה, חרף בקשותיה שיפסיק, בהן ראתה הטרדה מינית של ממש, עד האירוע שהיה מבחינתה הקש ששבר את גב הגמל ושבעקבותיו החליטה לערב את מנהל החברה - נאשם 1.

המתלוננת, כאמור לעיל, חזרה באופן עיקבי על הגרסה שמסרה במשטרה ובעדותה הראשית, הן בחקירתה

הנגדית ע"י ב"כ נאשם 2 והן בחקירתה הנגדית ע"י ב"כ נאשם 1, כאשר החקירות הללו ותשובותיה רק חיזקו את מהימנותה.

יתרה מכך, המתלוננת דבקה בגרסתה לפיה ניסתה תחילה לטפל בהטרדותיו של נאשם 2 בצורה שקטה על מנת שהדבר לא יתפרסם ברבים ויגרום לה בושה, נוכח מוצאה, מנהגיה והעובדה שבחברה עבד גם תושב הכפר בו התגוררה.

כמו כן, מצאתי כי גרסתה של המתלוננת על פנייתה אל נאשם 1, מתוקף תפקידו כמנהל החברה, על מנת שזה יטפל במצוקתה, תוך שחזרה והדגישה כי הייתה מעוניינת רק להרחיק את נאשם 2 ממנה ולא לפטרו, אף היא לא נפגמה ולא נסתרה, חרף חקירות חוזרות ונשנות של באי כוח הנאשמים.

גם הכחשתה של המתלוננת את טענת הנאשמים, לפיה ניסתה "להפיל" עליהם תיק נוכח קבלתה של ק לעבודה כמנהלת ישירה עליה, נשמעה אמינה והגיונית, כשגם מגרסת הנאשמים לא ברור הקשר בין נאשם 2 לקבלתה של ק לעבודה ומכאן מה טעם היה להפילו בהטרדה מינית, כאשר אין מחלוקת שהנאשמת נכנסה לחדרו של נאשם 1 כדי להתלונן על מעשיו של נאשם 2 ולבקש את עזרתו, בין אם על ידי פיטוריו של נאשם 2, כטענת נאשם 1 ובין אם כדי להרחיקו ממנה, כטענת המתלוננת. כיצד כל אלה מתיישבים עם הטענה שהמתלוננת ביקשה "להפיל" תיק על שני הנאשמים בגין הטרדה מינית, על רקע קבלתה של ק לעבודה, לא נתנו הנאשמים תשובה.

7. גרסתה של המתלוננת מקבל חיזוקים גם מכמה מקורות חיצוניים, כמפורט להלן:

א. עדותה של א:

בזמן האירועים המתוארים בכתב האישום הייתה א מנהלת השיווק בחברה והמנהלת הישירה של המתלוננת.

בעדותה לפני סיפורה א כי המתלוננת פנתה אליה מספר פעמים בעניינו של נאשם 2 וסיפורה אודות חילופי דברים שהיו ביניהם ועל כך שהוא "זרק לה כל מיני הערות" ועל כן "היא אמרה שהיא לא רוצה לשבת עם ר בחדר סגור".

בנוסף סיפורה כי במספר מקרים הבחינה שנאשם 2 מסתכל על המתלוננת ושמה לב למבטיו במתלוננת. בדיעבד ולאחר שהמתלוננת סיפורה לה על הערותיו של נאשם 2, קישרה בין הדברים.

יחד עם זאת, הרבתה לציין כי אינה זוכרת את כל מה שנטען שהובא לידיעתה נוכח חלוף הזמן. כך לא זכרה שהמתלוננת סיפורה לה פעמים רבות על מעשיו של נאשם או מה היו תגובותיה לדברים שסיפורה לה המתלוננת והאם היא צחקה על כך.

ניכר היה שנוכח טיפולה הכושל בתלונותיה של המתלוננת - העובדה שלא עשתה דבר עם האינפורמציה שהובאה לידיעתה על ידי המתלוננת, לא העבירה את המידע לגורמים הרלוונטיים ולא סייעה למתלוננת במצוקתה - עוררו בה שאלות אלו חוסר נוחות.

עם זאת, בהמשך עדותה דחתה א את טענתה של ב"כ נאשם 2 לפיה היא זלזלה בתלונותיה של המתלוננת ואמרה כי **"כשהגיעה התלונה המשמעותית אני חושבת שכן העברתי את זה הלאה"**.

מדבריה עולה כי המתלוננת אכן סיפרה לה על הטרדותיו של נאשם 2 אולם רק כאשר הגיעה התלונה המשמעותית "היא (המתלוננת - ה.נ.) אמרה שהייתה לה שיחה עם ר. הוא זרק לה הערה משהו על 30 ס"מ" העבירה את העניין הלאה.

בהמשך מודה א כי ייתכן והיו תלונות נוספות עוד טרם האירוע מיום 6.5.10 אולם לדבריה הן לא הצריכו טיפול ולא שללה את הטענה לפיה ייעצה למתלוננת בפעמים הראשונות שזו פנתה אליה להתרחק מנאשם 2.

בהתייחסה לאירוע מתאריך 6.5.10 סיפרה א כי המתלוננת נכנסה לחדרו של נאשם 1 כדי להתלונן בפניו על המקרה שאירע ביום 3.5.10 עם נאשם 2 ויצאה מחדרו בוכה.

נאשם 1 יצא בעקבותיה מהחדר **"וצעק שר (המתלוננת - ה.נ.) יותר לא עובדת בחברה ושנחסום לה את כל הגישות. הוא התכוון שהיא לא תוכל לגשת למאגר הנתונים ולקחת מידע"**.

א אישרה לב"כ נאשם 1 את העובדה שגם אם עובד מתפטר נחסמת בפניו הגישה למאגר הנתונים, מפאת חשיבות הנתונים לחברה וכי לא התבקשה לרשום מכתב פיטורין למתלוננת.

אין בכך כדי לסתור את טענת המתלוננת כי מרוח הדברים שנאמרו בחדר, ממנו יצאה בבכי, גם אליבא דגרסתה של א, והאופן בו דרש מא בצעקות לחסום לה את הגישות למאגר הנתונים - עלה בבירור כי החלטתו של הנאשם הייתה לפטרה מהעבודה.

האפשרות שהמתלוננת התפטרה במהלך הפגישה בחדרו של נאשם 1, אינה מתיישבת עם סערת הרוחות בה הייתה נתונה בצאתה מהחדר, בכייה ובריחתה מהמקום, כשכל הניסיונות לשכנעה לחזור כשלו ועם התפרצותו של נאשם 1 וההוראה שנתן בצעקות לחסום לה את אפשרות הגישה למחשב.

א שללה גם את טענתם של הנאשמים לפיה המתלוננת החליטה להתלונן נגדם אך בשל העובדה כי ק החלה לעבוד בחברה והמתלוננת חששה למקום עבודתה. א הוסיפה כי רק המתלוננת הייתה אחראית על המגזר הערבי ועל כן לא הייתה צריכה לחשוש מכניסתה לתפקיד של ק.

עדותה של א לא חפה מקשיים. ניכר כי א מרבה לא לזכור פרטים חשובים בהשתלשלות האירועים והרושם המצטבר מהשכחה של חלק מהפרטים המהותיים, בהתחשב בכך שלא בכל יום פונה אליה עובדת בתלונה על הטרדה מינית על ידי עובד אחר, הינו רצון למזער את מחדלה בטיפול במתלוננת. עם זאת, גם עדותה

הדלה מחזקת את גרסתה של המתלוננת לפיה היא סיפרה לא בזמן אמת על ההטרדות מצד נאשם 2 וכן מחזקת את גרסת המתלוננת לגבי תגובתו של נאשם 1 לתלונתה נגד נאשם 2.

ב. עדותו של ע:

בזמן האירועים המתוארים בכתב האישום עבד ע בחברה תחת ניהולו הישיר של נאשם 1.

בנוגע למיוחס לנאשם 2 בכתב האישום, סיפר ע כי היה עד לאחד ממעשי ההטרדה כלפי המתלוננת.

בעדותו לפניי סיפר בחקירה ראשית על כך שבאחד הימים כאשר יצא מהשירותים במקום העבודה, ראה את נאשם 2 מדבר עם המתלוננת במטבח. לדבריו, נאשם 2 הסתכל למתלוננת בגובה החזה והיא בתגובה ביקשה ממנו להפסיק מאחר שזה לא נעים לה והנאשם הגיב בגיחוך.

ב"כ נאשם 2 ביקש לקעקע את מהימנותו, והטיח בו את הגרסה שמסר במשטרה כחודש וחצי-חודשיים לאחר האירוע ולפיה בעת ששהה במטבח הבחין במתלוננת בעת שיצאה מהשירותים ובנאשם 2 אשר רצה להיכנס והציג בפניו את האפשרות שלא ראה את עיניו של הנאשם 2 ולאיזה כיוון הביט.

בתשובתו לא שלל העד את האפשרויות שהוצגו בפניו וטען כי נוכח חלוף הזמן מהאירוע הוא אינו זוכר במדויק את פרטי המקרה והוא עומד מאחורי הדברים שמסר בחקירתו במשטרה בסמוך לאירועים ואם זו הייתה גרסתו שם, הוא מאשר.

העד אמנם לא זכר מי מהשניים עמד בפניו לכיוונו אך אישר שלא ראה את עיניו של נאשם 2 אך זוכר כי המתלוננת **"צעקה עליו ואמרה לו שזה לא נעים לה"**.

עוד הוסיף ע וסיפר כי באופן כללי נאשם 2 נהג להסתכל על המתלוננת במבטים מוזרים וחיוכים.

בהתייחסו לאירוע מיום 3.5.10, העיד כי המתלוננת פנתה אליו לאחר האירוע וסיפרה לו שביקשה מנאשם 2 להתרחק ממנה 30 ס"מ ונאשם 2 בתגובה הסתכל על פלג גופו התחתון ואמר לה שזה מגיע ל- 30 ס"מ.

ביחס לשיחה שניהלה המתלוננת עם נאשם 1 ביום 6.5.10 ציין ע בכנות כי לא נכח במקום וכל ידיעותיו על האירוע מגיעות מאשתו א ומנ. משניהם שמע כי המתלוננת יצאה בוכה ממשדרו של נאשם 1 ונאשם 1 הורה לא לחסום את גישה של המתלוננת למערכות.

עדויות של ע הותירה בי רושם מהימן. ע העיד באופן אובייקטיבי כאשר ניכר כי אינו מקורב כיום לאף אחד מהצדדים המעורבים. באי כוח הנאשמים לא הטילו דופי באובייקטיביות של ע ולא טענו כי הוא מקורב אל המתלוננת או שהוא שומר טינה למי מהנאשמים.

עדויות של ע מחזקת באופן משמעותי את עדותה של המתלוננת בנוגע להטרדותיו של נאשם 2 שכן ע היה עמוד 8

עד לסיטואציה בה נשמעה המתלוננת מבקשת מנאשם 2 להפסיק להטרדה, משום שזה לא נעים לה, חזה במו עיניו במבטיו של נאשם 2 לעבר המתלוננת ושמע מפיה על האירוע מתאריך 3.5.10 סמוך לאחר התרחשותו.

בנוגע למיוחס לנאשם 1 עדותו של ע אינה מעלה או מורידה, שכן לא נכח במקום בזמן האירוע ועדותו על מה שארע הינה בבחינת עדות שמועה.

ג. עדות של נ:

בזמן האירועים המתוארים בכתב האישום עבד נ בחברה כעוזר סמנכ"ל כספים. לנ ולמתלוננת היכרות מוקדמת שכן נ הוא חבר של אחיה ואף עבד אתה בעבר בחברה אחרת.

נ סיפר כי המתלוננת פנתה אליו לראשונה לאחר האירוע מתאריך 3.5.10 וסיפרה לו שנאשם 2 מטריד אותה, בוהה בה ומדבר אליה בצורה מגונה. בנוגע לאירוע מתאריך 3.5.10 סיפרה לו המתלוננת כי ביקשה מהנאשם להתרחק ממנו מאחר והוא היה קרוב מדי אליה, בתגובה ענה לה הנאשם שאם איבר המין שלו יכול להגיע ל-30 ס"מ, אז הוא יכול להתרחק.

על פי גרסתו, בתגובה לטענות אלו הפנה אותה לנאשם 1 בשל היותו מנהל החברה.

בנוגע לאירוע מיום 6.5.10 טען נ כי החדר שלו קרוב מאוד לחדרו של נאשם 1. לדבריו, ראה שהמתלוננת יצאה מחדרו של נאשם 1 כשהיא נרגשת ובוכה, וכי נאשם 1 ביקש מא, בנוכחות יתר עובדי המשרד, לחסום למתלוננת את הגישה למערכות ולכתוב לה מכתב פיטורים.

על אף שעומת עם גרסתה של א שהעידה רק שנאשם 1 ביקש ממנה לחסום למתלוננת את הגישה למערכות עמד נ על גרסתו לפיה הוא זוכר בבירור שנאשם 1 הורה לא לכתוב למתלוננת מכתב פיטורים.

עם זאת טען נ שהוא לא יודע מה קרה לאחר מכן והאם נשלח למתלוננת מכתב הפיטורים.

לא מצאתי דופי בעדותו של נ שהותירה בי רושם מהימן.

על אף קרבתו אל המתלוננת והיכרותו הקודמת עמה, העיד נ באופן אובייקטיבי ועשה אבחנה בין הידוע לו מפי המתלוננת לבין מה שראה, שמע וחווה באופן בלתי אמצעי. לא היה גם בחקירה נגדית צולבת כדי לערער את מהימנותו.

עדותו של נ בעיקר מחזקת את עדותה של המתלוננת בדבר מצבה הנפשי לאחר הפגישה במשרדו של נאשם 1 והתנהלותו של האחרון לאחר שיצאה ממשרדו.

ד. הודעתו של ר:

ר לא העיד לפניי לאחר שהצדדים הסכימו שהודעתו במשטרה תוגש ותשמש כראייה.

בהודעתו במשטרה (נ/3) סיפר ר כי באחד הימים בעת ששהה בחניית הבניין למטה פנתה אליו המתלוננת כאשר היא נסערת וסיפרה לו שנאשם 2 דיבר אליה לא יפה והטריד אותה מינית.

לטענתו, לא הבין בדיוק במה המדובר ועל כן היפנה את המתלוננת לשוחח עם נאשם 1 שיטפל בעניין.

במהלך חקירתו מסר ר שאינו זוכר פניות קודמות של המתלוננת אליו בעניין הטרדותיו המיניות של נאשם 2 וטען כי הוא "זוכר רק הפעם הזו [...]".

בשולי הודעתו, הוסיף ותיקן ר את הודעתו וציין, מיוזמתו, אמירות התומכות בגרסת המתלוננת. כך אישר את טענתה כי כעס בשמעו על מעשיו של נאשם 2 כלפיה ואף לא שלל את גרסתה לפיה אמר שיטפל בעניין. אולם, לטענתו, המתלוננת ביקשה בכל לשון של בקשה שלא יעשה שום דבר שכן יש לה את הדרכים שלה להתמודד עם המצב.

דווקא סיפת דבריו של ר מתיישבת עם גרסת המתלוננת לפיה פנתה אליו גם בהזדמנויות קודמות, בהן ביקשה שלא יתערב. גרסתו מתיישבת עם גרסת המתלוננת שסיפרה כי בתחילת לא הייתה מעוניינת להקים מהומה וכל שרצתה הוא לסגור את העניין בין כותלי החברה.

כלל הראיות מצביע על כך שבעקבות האירוע מתאריך 3.5.10, החליטה המתלוננת שלא לעבור יותר לסדר היום על מעשיו של נאשם 2 כלפיה ופנתה לא ור כדי לקבל סיוע ובסוף לנאשם 1, לאחר שלא זכתה לסיועם ולטיפולם של האחרים בפנייתה.

חרף ניסיונו של ר למזער את הקשר שלו עם המתלוננת ולהמעיט מתיאור העובדות שסופרו לו על ידה, כנראה על רקע קשריו עם נאשם 1 ורצונו לשמור על מקום עבודתו, די במעט שסיפר כדי לתמוך באמינות גרסתה של המתלוננת.

ראוי להזכיר כאן כי ב"כ נאשם 2 עימת את המתלוננת עם הודעתו של ר וטען כי מתיאורו את הפגישה ביניהם, בה התלוננה בפניו על נאשם 2, ניתן להסיק כי התקיימה לאחר שהייתה אצל נאשם 1 ואילו המתלוננת עמדה על דעתה כי פגישה זו הייתה בטרם שוחחה עם נאשם 1 וכיום - יומיים לפניו. מעיון בהודעה ומגרסתו של ר עולה כי האמור בהודעתו של ר ולפיו הציע לה לפנות לנאשם 1, תומכת באמינות גרסתה של המתלוננת שחרף הניסיון לערערה, דבקה בגרסתה.

8. אמינות גרסתה של המתלוננת בצירוף הראיות התומכות בה מצביעות לכאורה על אשמתם של הנאשמים ויש לבחון האם היה בראיות ההגנה כדי להפריך את המסקנה הלכאורית העולה מראיות

המאשימה.

9. עדויות של נאשם 1:

כרקע לאירועים סיפר נאשם 1 כי הוא גייס לחברה את המתלוננת לאחר שא המליצה עליה. תפקידה של המתלוננת היה לתת שירות ללקוחות דוברי הערבית. יחד עם זאת, הביצועים של המתלוננת לא היו מספקים ועל כן החליט לגייס לחברה את ק ז, מי שהייתה המנהלת של א בחברה אחרת.

לטענתו, בחברה הקודמת בה עבדו יחדיו המתלוננת, א וק, פיטרה ק את המתלוננת. כאשר ק התחילה לעבוד בחברה, הציב לה תנאי שלא תפטר את המתלוננת ותיתן לה הזדמנות נוספת להוכיח את עצמה, כשלטענתו המניע להגשת התלונה היה חששה של המתלוננת שנוכח היחסים המתוחים שהיו לה עם ק, תדאג האחרונה לפיטוריה מהעבודה.

על שארע בתוך חדרו של נאשם 1 יכלו להעיד רק המתלוננת ושני הנאשמים.

נאשם 1 מודה למעשה, בחלק מתיאורה של המתלוננת את שארע בחדר, בכך שפנה אליה, בנוכחותו של נאשם 2, ושאל אותה האם היא רוצה שיסטור לו או שיפטרו. תגובתו זו של נאשם 1 נחוותה על ידי המתלוננת, לטענתה מהאופן בו הדברים נאמרו, בסרקזם, כזלזול ברגשותיה וכלגולג על תלונתה.

לו אכן התכוון נאשם 1 ברצינות לשמוע את דעתה של המתלוננת ולו באמת התכוונה המתלוננת להביא לפיטוריו של נאשם 2, היה המפגש מסתיים בהסכמה בין השניים, ללא דרמה וללא סערת רגשות, שהביאה את המתלוננת לצאת בבכי מחדרו ואת הנאשם לדרוש מא לחסום את גישה של המתלוננת למערכות המחשב מרחוק.

גם ב"כ נאשם 1 בסיכומיה מאמצת את דברי המתלוננת שהעידה כי לא הסתפקה בהתנצלותו של נאשם 2 בפניה ודרשה כי יורחק ממנה, שאם לא כן תלך להתלונן המשטרה.

במהלך חקירתו הראשונה במשטרה, בתאריך 1.6.10, טען הנאשם בפני החוקר שרשם "ממש פרוטוקול" של מהלך הפגישה וכי יעביר לו את המלל של הפגישה כפי שהועלתה על ידו.

בחלוף כשנה, בתאריך 15.6.11, הגיע הנאשם לחקירה נוספת והגיש לחוקר עותק של פרוטוקול מודפס וטען בפניו "אני כתבתי את הפרוטוקול בכתב יד והמזכירה הקלידה את הפרוטוקול".

מאחר שניתן היה להבין מדבריו כי הפרוטוקול נכתב תוך כדי ובמהלך הפגישה שאל החוקר את הנאשם האם השיחה הוקלטה והנאשם המשיך במצג כאילו הדברים נרשמו בזמן אמת והשיב "יכול להיות אבל אני כבר לא זוכר אני חושב שלא [...] יש לי מכשיר הקלטה אני צריך לבדוק אם יש לי את זה אני לא חושב שהקלטתי".

גם המסמך שהגיש נאשם 1, נחזה להיות פרוטוקול אותנטי - מקורי - של פגישה ולא שכתוב של מהלכה.

רק בעדותו בבית המשפט סיפר נאשם 1 לראשונה כי רשם את **"מה שהיה בפגישה"** לאחר ששוחח עם עורכת הדין העוסקת בדיני עבודה והיא יעצה לו **"קודם כל תשב ותכתוב מה היה בפגישה"**.

מאחר שנאשם 1 לא מסר את הפרוטוקול למשטרה בעת חקירתו הראשונה או בסמוך לאחריו, אף שהבטיח להעביר את המסמך בפקס, אלא רק בחלוף כשנה, לא ניתן לקבוע מתי ערך מסמך זה, שלא הועבר לאישור תוכנו על ידי המתלוננת שנכחה בפגישה ומשכך משקלו הראייתי נמוך עד אפסי.

אף שהנאשם הכחיש נמרצות במהלך העימות את טענת המתלוננת לפיה אמר במהלך הפגישה שהוא **"נותן לו (לנאשם 2 - ה.נ.) את מלוא הגיבוי"** וכן כי אמר שהוא **"יגן עליו"** (על נאשם 2 - ה.נ.) **"עם עורכי הדין שלי"** ואף טען שהמתלוננת משקרת הודה בעדותו בבית המשפט בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה כי **"החברה זה כמו משפחה. אם אני רואה מישהו שתוקפים אותו בשקרים וכזב ומנסה להשחיר את שמו של בחור ירא שמים אני לא אשים עליו עורכי דין [...]** אני אמרתי שאני אשלם מיליון שקל והוא יצא זכאי".

כשהתבקש להסביר את הכחשתו במהלך העימות, השיב לאחר שאלות חוזרות ונשנות **"אפילו אם אמרתי את זה מה הבעיה"**.

גם בשאלה האם פיטר את המתלוננת בעקבות תלונתה וכיצד פעל מיד עם תום הפגישה, ביקש הנאשם 1 לצייר תמונה לפיה אף שבמהלך הפגישה הביע סימפטיה לתלונתה, המתלוננת היא זו שיצאה מחדרו לחדרה של אוארה תוך כדי צעקות במסדרון **"אני ערביה והמשטרה ייקחו אותו ויש לנו כבוד"** ואח"כ רצה למדרגות בסערה ואילו הוא ניגש לחדר של א **"לא רדפתי אחריה או צעקתי ישבתי בהלם לא מבין מה קורה"** ואז ניגש לא וביקש ממנה לחסום למתלוננת את הגישות למערכות מרחוק.

מעבר לכך שאיש מעדי התביעה שנחקרו על כך - המתלוננת, א ו - לא יכול היה לאשר לנאשם 1 את הסצנה אותה הציג, אף נאשם 2 לא סיפר שהמתלוננת צעקה במסדרון את מה שנטען על ידי נאשם 1 והעיד בשפה רפה כי **"לאחר מספר דקות שר (המתלוננת - ה.נ.) לא רוצה לשמוע התנצלות ולא להגיע לשום הסדר ורק רוצה לעשות פיצוץ. אז היא אמרה אני התייעצתי עם עורך דין אני אקח אותך למשטרה וצעקה ויצאה מן החדר בסערה"**.

על פי השערות של נאשם 1 כוונת המתלוננת, בתלונתה נגד נאשם 2, וסירובה לקבל את התנצלותו, נבעה מרצונה להביאו לפטרה ולזכות בפיצויים כספיים.

נאשם 2 החרה החזיק אחריו בתאוריה זו.

גם לו הייתי מקבלת את גרסתו לפיה צעקה שבכוונתה להתלונן במשטרה נגד נאשם 2, לא ברור מה היה החשש שתעשה שימוש מיידי בכניסה למערכות המידע של החברה, שהרי על פי גרסתו שלח שליחים כדי להרגיעה ולהחזירה למשרד, אך זאת כבר לאחר שהורה לחסום לה את הגישה למערכות המידע של החברה.

אם רצה לומר שבעקבות השיחה התפטרה ולכן הורה לחסום לה את הגישה, אזי לא פיטר אותה ונופלת כל התיאוריה שרצתה שיפטרה כדי לתבוע פיצויים.

יתרה מכך המתלוננת הכחישה נמרצות כי כוונתה הייתה לזכות בפיצויים מהחברה וכדבריה **"אני לא רוצה שום גרוש, אם אכניס גרוש אבא שלי זורק אותי מהבית"** וכעובדה אף שמדובר באירוע משנת 2010 לא נטען כי המתלוננת תבעה את החברה או את מי מהנאשמים.

גם הטענה שהעלילה על נאשם 2 כדי לזכות בתביעת פיצויים נגדו וכדבריו **"נפל לי האסימון שהיא תופרת לנו תיק, כלומר רוצה תביעה כספית"** - משוללת כל בסיס. מדוע הייתה צריכה לערב את נאשם 2 כדי לזכות בפיצויים מהחברה שבבעלות נאשם 1? מה ההיגיון בהליכה סחור סחור. אם לא היו דברים מעולם יכולה הייתה באותה מידה להעליל ישירות על נאשם 1.

להדגיש, כל עדותה של עדת ההגנה ק מבוססת על הערכות וספקולציות והיא אינה מעלה או מורידה מאמינותה של המתלוננת ואין בה כדי לתמוך בהשערות ובהערכות של הנאשמים לגבי כוונותיה הנסתרות של המתלוננת בתלונתה.

נותרה אפוא המסקנה הסבירה היחידה שההוראה לחסום לה את הגישה באה בעקבות פיטוריה על ידי נאשם 1, לאחר שלא הסכימה להסתפק בהתנצלותו של נאשם 2 ועמדה על דרישתה שיוחק ממנה, מה שעורר את זעמו של נאשם 1 - כטענת המתלוננת.

גישתו של נאשם 1, למעשיו של נאשם 2 שנחשפו בפניו, בתלונתה של המתלוננת, כפי שהעיד עליהן בפניי, מתיישבות עם גרסת המתלוננת ותומכות בה.

ניסיונו של הנאשם 1 להסביר שהיום בשונה ממועד האירוע הוא בטוח בצדקתו של נאשם 2, לאור היכרותו העמוקה עימו ועל כן כיום, שלא כמו אז, מוכן להגן עליו בכל כוחו ומרצו, דחוק ואינו מעורר אמון, כשבעדותו העיד, לצד זאת, שנאשם 2 הוא אחד מהעובדים הראשונים של החברה, וכשדבריו רואה בכל אחד ואחד מעובדי בן משפחה.

עמדתו של נאשם 1 התומכת בנאשם 2, כפי שעלתה במהלך המשפט, תומכת בגרסת המתלוננת שהעידה שנאשם 1 הצהיר, כבר במהלך הפגישה, כי הוא נותן לנאשם 2 את מלוא הגיבוי ויגן עליו, ככל שיידרש אם תתלונן נגדו במשטרה.

גם הניסיון, להציג את התנהגותו במהלך הפגישה כאמפתית למתלוננת, וכמי שמנסה להרגיעה בשקט, אינו מתיישב עם הדמות שהצטיירה בפניי, של נאשם ארוגנטי, יהיר, שחצן, מתנשא, וולגרי ואלים מילולית.

ב"כ הנאשם אף לא יכלה להתעלם מהרושם שהותיר הנאשם וביקשה לתת להתנהגותו פרשנות שונה "במהלך הדיונים נחשף בית המשפט הנכבד לדמותו ולאופיו הייחודי והצבעוני של הנאשם [...] דווקא אופיו והתנהגותו הישירה והאותנטית של הנאשם מעידים כאלף עדים על דבריו ועל המהימנות שיש לתת להם. דווקא אדם כמוהו שנותן דרור לתגובות ספונטניות ולבביות, כמו גם לכעסיו, ממחישות בדיוק את מה שקרה במשרדו באותו יום [...]".

לצערי, איני יכולה להצטרף לתוצאה אליה חותרת ב"כ הנאשם על יסוד אופיו של הנאשם. אני מסכימה עם סיפת דבריה לפיה ניתן ללמוד מאופיו על מה שקרה במשרד באותו יום, אך מגיעה מכך למסקנה כי אלה מתיישבים דווקא עם תיאורה של המתלוננת את שהתרחש במקום. נאשם 2 זכה ליהנות מהלבביות של נאשם 1 ואילו המתלוננת מכעסיו לאחר שלא הסתפקה בהתנצלותו של נאשם 2.

10. עדותו של נאשם 2:

נאשם 2, כאמור בתשובתו לאישום, הכחיש כי היפנה כלפי המתלוננת אמירות הנושאות אופי מיני.

בעדותו הסביר נאשם 2 כי לרוב בינו לבין המתלוננת לא היה ממשק עבודה משותף עד שהיא פנתה אליו מיוזמתה ואמרה לו שיש לה לקוח בשבילו. ועל כן נפגש עמה בחדר הישיבות במשרד שהוא מעין אקווריום (עם קירות שקופים), בפגישה נכח עוד בחור שהמתלוננת צירפה.

בחקירתו הראשונה במשטרה סיפר כי בינו לבין המתלוננת הייתה רק אינטראקציה אחת, שבה המתלוננת פנתה אליו בבקשה לברר עמו מספר שאלות הנוגעות לתחום עיסוקו.

רק במהלך העימות בינו לבין המתלוננת סיפר כי המפגש המדובר היה בעניין הצעתה להפנות אליו לקוח לבנוני, כשמדבריו ניתן היה להבין שישב עמה לבד בחדר.

כאמור בבית המשפט כבר סיפר שהמתלוננת צירפה אדם נוסף שיהיה נוכח בפגישה.

עובדה אחרונה זו עליה סיפר נאשם 2 מחזקת את גרסת המתלוננת לפיה עקב אמירות בעלות אופי מיני, שהפנה כלפיה, סירבה לשבת עמו לבד, ללא נוכחות אדם נוסף.

במהלך העימות השיב הנאשם פעמיים, לשאלות שהופנו אליו בקשר לטענות המתלוננת נגדו, שאינו זוכר. כשבחקירה הנגדית נשאל "אם לא היה מה יש לא לזכור" השיב "אז לא היה", כאילו הכחשה הינה מילת קסם, שיש בכוחה למחוק את כל מה שנאמר קודם.

שתי השאלות עליהן השיב שאינו זוכר נגעו לטענות המתלוננת כלפיו על אמירות בעלות אופי מיני מטריד.

השאלה הראשונה "[...] ר (המתלוננת - ה.נ.) פה אומרת לי שהיו כמה פעמים שפנית אליה ואמרת לה איך לא חטפו אותך במגזר. איך לא שכבו אותך"

בשאלה השנייה, התבקש להתייחס לגרסתה של המתלוננת לפיה נכנסה לחדרו, לאחר שחיפש אותה. בחדרו ישב אדם נוסף - סטיבן - והנאשם ישב אף הוא על כיסא, הסתכל עליה ואמר " **ר מהפרופיל הזה את נראית טוב**". בתגובה הרחיקה את הכיסא ואמרה לו "**ביני לבינך תשמור 30 ס"מ**".

תשובתו הייתה "**אני לא זוכר את זה אני רק זוכר שהיא אמרה לי לא להתקרב אליה 30 ס"מ**".

ואכן האירוע בו דרשה המתלוננת מהנאשם 2 שלא יתקרב אליה למרחק הנופל מ-30 ס"מ הוא האירוע המכונן שהביא לתגובתה הקשה, לפנייתה לנאשם 1 ובסופו של יום להגשת התלונה על ידה במשטרה.

נאשם 2 אישר כבר בהודעתו הראשונה את טענת המתלוננת לפיה פנתה אליו ודרשה ממנו לשמור ממנה מרחק של לפחות 30 ס"מ והוא אף אישר את דבריה כי הדגים באמצעות שתי ידיו את המרחק המבוקש, כשכיוון ידיו במאונך - לאורך, בעודו יושב על כסאו, אך הכחיש כי בעת שסימן בידיו את המרחק של 30 ס"מ הסתכל על איבר מינו וכי אמר לה "אם את רוצה שהוא יגיע ל- 30 ס"מ הוא יגיע אל תפחדי ממנו, את רוצה שאני יתאר לך אותו" וביתר נחרצות כי אמר לה את ספת המשפט הנטען, אף כי לא הוציא מכלל אפשרות שמהאופן בו הציג את המרחק של 30 ס"מ ניתן היה להבין שהוא מסביר על גודל איבר מינו, של אף שזו לא הייתה כוונתו.

במהלך העימות הוסיף הנאשם ותיאר כי בעת שסימן עם שתי ידיו אורך של 30 ס"מ הסתכל למטה, אף כי לטענתו לכיוון ידיו אך הוסיף "**אפשר להבין מה את מבינה שאני מסתכל ככה**".

בהתייחסו לאירוע אחרון זה מתאריך 3.5.10 הכחיש הנאשם כי הוא הזמין את המתלוננת לחדרו. על פי גרסתו נכנסה המתלוננת אליו לחדר, כך סתם, ביוזמתה, נעמדה לידו ואמרה לפתע "**אל תתקרב אלי 30 סנטימטר**". מאחר שלא הבין את כוונתה עשה סימן עם ידיו של 30 ס"מ ושאל אותה האם היא מתכוונת שישמור על מרחק של 30 ס"מ. לאחר מכן, המתלוננת הסתובבה ויצאה מהחדר.

כבר בהודעתו הראשונה שמסר במשטרה העלה הנאשם 2 את פרשנותו לתלונתה של המתלוננת נגדו וכדבריו "**הפירוש שלי למה שקרה שהגיעה שבוע לפני כן מנהלת חדשה בשם ק [...]** ור (המתלוננת - ה.ג.) חשה שימיה ספורים במקום העבודה והיא חיפשה דרך איך להוציא ממקום העבודה יותר כסף ולדעתי הצעד הבא שלה יהיה לתבוע את החברה או את הבוס".

תזה זו הוצגה על ידי נאשם 2 בפני המתלוננת במהלך העימות שנערך ביניהם כשנה לאחר האירוע והיא הכחישה זאת נמרצות "[...] **עד עכשיו לא תבעתי כי אני לא מעוניינת לקבל שום גרוש אז הטיעון שלכם די טיפשי** [...]".

גם בעדותו בבית המשפט, על אף עמדתה הנחרצת של המתלוננת שאין בכוונתה לתבוע את החברה והעובדה כי לא עשתה כן גם בחלוף 5 שנים מיום האירוע, עדיין דבק הנאשם בפרשנותו זו, וכשנשאל ע"י ב"כ המאשימה האם הוא יודע מדוע נכנסה המתלוננת באותו יום לחדרו השיב "**באותו רגע לא ידעתי למה היא נכנסה ואם אתה שואל את האג'נדה הכללית זה להוציא כסף**".

כפי שכבר הדגשתי, בניתוח אמינות וסבירות גרסתו של נאשם 1, לא מצאתי כל היגיון בגרסת נאשם 2 לפיה המניע לתלונה נגדו הייתה הוצאת כספים מהחברה או מנאשם 1, שכן ממה נפשך אם בעלילה עסקינן יכולה הייתה להעליל על נאשם 1, שהוא זה שהטרידה מינית ולא הייתה צריכה למען התביעה הכספית לערב את נאשם 2 על לא עוול בכפו.

קשה גם להניח שהמתלוננת ידעה שנאשם 2 יגיב כפי שהגיב, כשנכנסה לחדרו, כטענתו, על מנת להזהירו שלא יתקרב אליה למרחק הנופל מ-30 ס"מ, אלא אם כן נחשפה כבר בעבר להטרדות מיניות מצדו.

כך או כך גרסתו לפיה נכנסה המתלוננת לחדרו כאורחת לא קרואה וללא כל סיבה הטיחה בו שישמור ממנה מרחק של 30 ס"מ, אינו הגיוני ואינו סביר, כשגם אליבא דגרסתו כשסימן עם שתי ידיו סימן של 30 ס"מ והתבונן לעבר הסימן יכול להיות שהמתלוננת הבינה שהתכוון לאיבר מינו.

אפשרות זו, אותה כאמור מקבל נאשם 2, כאפשרות סבירה, אף היא אינה מתיישבת עם הטענה של ניסיון להוציא כספים שלא כדין מהחברה ומנאשם 1.

ב"כ נאשם 2 בסיכומיו העלה את הטענה כי המתלוננת בכוונה תחילה הסתירה את העובדה כי בעת שנכנסה למשרדו של נאשם 2 נכחו במקום עוד שני אנשים וכך למעשה מנעה את האפשרות לזמנם לחקירה בזמן אמת.

טענה זו תמוהה בעיני שכן הנאשם עצמו זומן לחקירה מספר ימים לאחר הגשת התלונה במשטרה והוא עצמו יכול היה להעלות את שמות הנוכחים במשרדו בזמן האירוע, אך גם הוא לא ציין עובדה זו וממילא לא נקב בשמות הנוכחים.

המתלוננת עצמה סיפרה במהלך העימות כי בעת שנכנסה לחדרו של הנאשם 2, על פי הזמנתו בענייני עבודה נכח במקום עובד נוסף.

עדויות של נאשם 2 לא הותירה בי רושם מהימן.

כאמור, הנאשם לא נתן הסבר המניח את הדעת באשר להתנהגותה של המתלוננת כפי שהוא תיאר אותה. נאשם 2 לא הסביר מדוע המתלוננת נכנסה לחדרו, אמרה לו תתרחק ממני 30 ס"מ ויצאה מהחדר. כמו כן, נאשם 2 טען כי כאשר המתלוננת אמרה לו תתרחק ממני, הוא הראה בידו מרחק של 30 ס"מ. אילו אכן לא קדם לכך שום סיג ושיח בינו לבין המתלוננת ולא היו הטרדות מיניות קודמות והיא לפתע אמרה לו להתרחק ממנה, הרי שהדעת נותנת שישאל תחילה את המתלוננת על מה מדובר ומדוע עליו להתרחק (שכן לטענתו לא ישב קרוב אליה).

כמו כן, נאשם 2 לא סיפק הסבר מדוע היה על המתלוננת להפליל דווקא אותו במעשים של הטרדה מינית, אם כל רצונה היה לסחוט כסף מהחברה, שהוא רק עובד בה, שהרי ניתן לחשוב גם על סיטואציה בה נאשם 1 היה מגיב אחרת לתלונתה ואולי אף מפטרו ובכך משמיט את הקרקע מתחת לתזה של ניסיון הסחיתה.

לאור כל האמור לעיל, לאחר שנתתי אמון בגרסתה של המתלוננת ומצאתי לה חיזוקים בראיות, כפי שפירטתי לעיל, ודחיתי כבלתי מהימנה את גרסת הנאשמים, מהטעמים שמניתי לעיל, אני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה ומרשיעה את הנאשמים בעבירות כדלקמן:

נאשם 1 בעבירה של התנכלות מינית - לפי סעיף 5(ב) + 3(ב) לחוק למניעת הטרדה מינית.

את נאשם 2 בעבירה של הטרדה מינית - לפני סעיף 5(א) + 3(א)(4)(5) לחוק למניעת הטרדה מינית.

ניתנה היום, ט' אייר תשע"ו, 17 מאי 2016, במעמד הצדדים